

Fragment uit P. Meeuse, 'Een paard', *Koorddansen op schrikdraad*. Amsterdam: De Bezige Bij, 2009, 5-6. Gereproduceerd met toestemming van de auteur.

In **geel**: de woorden die tijdsverloop aangeven. Zo bouw je in je beschrijving van je ervaring een verhaallijn op.

In **blauw**: de woorden die het vertelperspectief aangeven. Het gaat van 'wij' naar 'ik' als de schrijver overgaat van het beschrijven van de ervaring naar de beschrijvingen van de gedachten die bij hem opkomen.

Het was een appelschimmel. Hij graasde in een weiland waarnaast **wij** in het gras waren neergestreken voor een rustpauze tijdens een wandeltocht.

Maar **eerst** kregen **we** ander bezoek. Een klein hondje kwam waaks blaffend op **ons** af. **Zodra** het merkte dat **wij** niet reageerden, sloeg het om als een blad aan de boom en begon snuffelend om **ons** heen te lopen. **Daarna** volgde een oude herdershond, die ook even poolshoogte kwam nemen. **Na korte tijd** verdwenen ze weer.

Pas toen kwam behoedzaam, zonder haast, ook de appelschimmel in **onze** richting. Links en rechts nog een beetje grazend, alsof het hem niet echt interesseerde. Het was een prachtig dier: grijswit, met bruine vlekken. Langzaam dwaalde het steeds dichterbij **ons** toe. **Tenslotte** boog het zich vlakbij over het schrikdraad waarachter **ik** lag, maar hoedde zich ervoor het aan te raken. Het keek **me** aan. Zwijgend.

Die kalme blik. Wat een verschil met het zelfzuchtige ongeduld van de honden, die al snel afdroepen toen ze merkten dat er niets te halen viel.